

Arrest

nr. 179 495 van 15 december 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U beweert de Somalische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de hoofdstad Mogadishu, waar u uw hele leven hebt doorgebracht.

In augustus 2012 werd u door het regeringsleger opgepakt toen u naar een naburig district reisde om voetbal te spelen. Toen uw familie na drie dagen duizend dollar betaalde, werd u vrijgelaten. Uw vader

werd in de nasleep van uw ontvoering telefonisch met de dood bedreigd omdat hij, om u vrij te krijgen, regelmatig naar het regeringsgebouw moest gaan waar u werd vastgehouden.

In april 2015 werd uw vader door Al-Shabaab doodgeschoten omdat hij als straatveger voor de overheid werkte. U kwam op het tumult af en de schutters richtten hun wapens ook op u voor ze wegreiden. Omdat u de gezichten van de belagers van uw vader had gezien, werd u kort na diens overlijden bedreigd door Al-Shabaab, middels een dreigbrief die ze aan uw deur plakten. Hierop regelde uw moeder uw vertrek uit Somalië.

Een week na het overlijden van uw vader bent u uit Somalië vertrokken. Dat was in april 2015. Op 10 mei 2015 kwam u in België aan. 's Anderendaags diende u een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ). Ter staving van uw asielaanvraag legt u een medisch attest dd. 10.05.2016 neer, waaruit blijkt dat u sinds vijf jaar lijdt aan epileptische aanvallen en geheugenverlies.

Bij een terugkeer naar Somalië vreest u gedood te worden door Al-Shabaab.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een vrees voor vervolging hebt in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U hebt namelijk niet aannemelijk gemaakt dat uw vader door Al-Shabaab werd vermoord en dat u, na zijn dood, ook door Al-Shabaab met de dood werd bedreigd. De verklaringen die u in verband hiermee hebt afgelegd, vertonen op belangrijke punten in uw relaas immers tegenstrijdigheden en bevatten een aantal ongeloofwaardige elementen.

Zo is het vreemd dat u voor het CGVS hebt verklaard dat uw vader naar aanleiding van zijn pogingen om u vrij te krijgen na uw arrestatie in 2012 telefonisch met de dood werd bedreigd, terwijl u noch van uw arrestatie noch van de bedreigingen die uw vader toen kreeg, melding hebt gemaakt bij de DVZ (zie gehoorverslag CGVS dd. 09.05.2016, p. 16 en zie verklaring CGVS bij DVZ dd. 09.06.2015, punt 5). Hiermee geconfronteerd, stelde u dat er u werd verteld om uw relaas kort te houden bij de DVZ (zie gehoorverslag CGVS dd. 09.05.2016, p. 13). Nochtans kan er redelijkerwijze worden verwacht dat u een dergelijk belangrijk incident zou vermelden, zeker aangezien u bij de DVZ expliciet gevraagd werd of u ooit bent opgepakt (zie vragenlijst CGVS bij DVZ dd. 09.06.2016, punt 1). Het feit dat u dit niet gedaan hebt doet ernstige twijfels rijzen bij dit incident en bij de rest van uw asielrelaas.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder ondermijnd door een aantal tegenstrijdige verklaringen. Zo blijkt dat u geen consistente verklaringen hebt afgelegd over het tijdstip waarop uw vader werd vermoord. Bij de DVZ verklaarde u dat uw vader op 7 april 2015, een dinsdag, werd gedood (zie verklaring CGVS bij DVZ dd. 09.06.2015, punt 5). Het is dan ook bijzonder vreemd dat u tijdens uw gehoor voor het CGVS de exacte datum van het overlijden van uw vader in eerste instantie niet kon geven, maar stelde dat hij op een dinsdag in de vierde maand van 2014 is overleden (zie gehoorverslag CGVS dd. 09.05.2016, p. 5). Toen u later tijdens dit interview, nadat u opnieuw verklaard had dat uw vader in april 2014 was omgekomen, opnieuw werd gevraagd of u de exacte datum van de moord op uw vader kende, stelde u echter dat het op een zondag was (zie gehoorverslag CGVS dd. 09.05.2016, p. 13). Ermee geconfronteerd dat u daarvoor nog had gezegd dat het op een dinsdag was, stelde u het niet exact meer te weten. Toen u hierop werd geconfronteerd met de vaststelling dat u bij de DVZ wel nog de exacte datum van de dood van uw vader wist, kon u opeens toch weer zeggen dat uw vader op de zevende april is omgekomen. Het is bijzonder vreemd en ongeloofwaardig dat uw verklaringen omtrent het tijdstip van een dergelijk tragisch incident als de dood van uw vader in dergelijke mate tegenstrijdig en incoherent zijn. Nochtans kan er, aangezien u tot de twaalfde klas naar school bent gegaan, redelijkerwijze worden aangenomen dat u de kalender goed kunt hanteren en een goed tijdsbesef hebt (zie gehoorverslag CGVS dd. 09.05.2016, p. 4).

Ook is het vreemd dat u voor de DVZ nog beweerde dat er zowel op uw deur als op uw school een dreigbrief werd gekleefd waarin stond dat ze u zouden doden (zie verklaring CGVS bij DVZ dd. 09.06.2015, punt 5), terwijl u tijdens het interview voor het CGVS tot tweemaal toe stelde dat u maar één brief hebt ontvangen, die aan de deur van uw huis werd geplakt (zie gehoorverslag CGVS dd. 09.05.2016, p. 17). Ermee geconfronteerd dat u voor de DVZ nog had verklaard dat er aan uw school nog een brief werd opgehangen, repliceerde u in eerste instantie met "Heb ik dat verteld?" om, na

bevestiging dat dit inderdaad het geval was, te beamen dat er inderdaad op school en thuis een brief was (zie gehoorverslag CGVS dd. 09.05.2016, p. 17). Hieruit blijkt dat u uw antwoorden in dezen aanpaste al naargelang de vragen en opmerkingen van de interviewer. Er mag redelijkerwijze van u worden verwacht dat u ook over het aantal dreigbrieven dat u ontving coherente en eenduidige verklaringen kunt afleggen. Dat u dat niet kan, tast de geloofwaardigheid van uw beweringen opnieuw aan.

Daarnaast bevat uw relaas nog een aantal vreemde en ongeloofwaardige elementen. Zo is het in de eerste plaats vreemd dat uw vader door Al-Shabaab werd vermoord omdat hij straatveger was. Gevraagd of er nog andere straatvegers door Al-Shabaab werden vermoord, stelde u dat er veel dergelijke mensen werden vermoord en dat zij vaak het slachtoffer worden van bomaanslagen (zie gehoorverslag CGVS dd. 09.05.2016, p. 16). Het is dan ook vreemd dat uw vader, die al een job als kleermaker had, zou besluiten om deze job als straatveger aan te nemen indien er werkelijk een dergelijk risico aan verbonden was. Bovendien worden er vraagtekens gesteld bij de inconsequente houding van de Al-Shabaab-strijders die uw vader vermoordden en u daarna vervolgden. Het is immers vreemd dat uw vader, nadat hij twee jaar voordien als straatveger aan de slag was gegaan, zonder enige vorm van waarschuwing of bedreiging door hen werd gedood maar dat u, hoewel zij na de moord op uw vader het wapen op u hadden gericht, hierna nog twee keer schriftelijk werd bedreigd zonder dat er tot actie werd overgegaan (zie gehoorverslag CGVS dd. 09.05.2016, p. 5 en 16). Ook deze onwaarschijnlijkheid doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Bovendien is het opvallend dat u zich bij uw moeder niet informeerde over de stand van zaken van uw problemen tijdens uw verschillende telefoongesprekken met haar. U stelde dat uw moeder u enkel vroeg hoe het met u ging en dat u uw moeder enkel vroeg hoe het met u ging (zie gehoorverslag CGVS dd. 09.05.2016, p. 6). Nochtans weet u wel dat er twee buurmeisjes van u vermoord werden en dat er door Al-Shabaab een aanslag werd gepleegd op een winkel in de buurt van uw moeder, die ook effect had op de handel van uw moeder (zie gehoorverslag CGVS dd. 09.05.2016, p. 6-7). Het is dan ook niet aannemelijk dat uw problemen, als gevolg waarvan u het land moest verlaten, tijdens deze gesprekken niet aan bod kwamen. Ook dit element doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Na voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven.

Het door u neergelegde medische attest volstaat niet om bovenstaande appreciatie van uw verklaringen te wijzigen. Er wordt immers opgemerkt dat dit attest, dat u voorlegde om de geheugenproblemen waarvan u in de loop van uw gehoor verschillende keren gewag maakte, te attesteren, zeer summier is en dateert van daags na het interview bij het CGVS dd. 09.05.2016 (zie gehoorverslag CGVS dd. 09.05.2016, p. 2, p. 13-14 en p. 18). Er kan enkel worden uit afgeleid dat u sinds ongeveer vijf jaar last hebt van epileptische aanvallen en dat die sinds uw behandeling in november 2015 onder controle zijn. De geheugenproblemen die in het verslag worden vermeld, staan onder de noemer subjectieve letsels en er blijkt ook niet uit dit verslag of en hoe deze problemen objectief werden vastgesteld. Dit verslag kan dan ook niet worden gebruikt om een verklaring te bieden voor de tegenstrijdigheden en hiaten in uw relaas die hierboven worden beschreven. Verder wordt in verband met dit document te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in

Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal

burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet). Verzoeker is van mening dat zijn relaas samenhangend en aannemelijk is en niet in strijd met informatie in verband met de situatie in Somalië. De vastgestelde tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden zijn volgens hem niet van die aard om op overtuigende wijze te kunnen stellen dat zijn verhaal niet op waarheid kan berusten. Verzoeker verklaart enerzijds de tegenstrijdigheden door het verschil tussen een kort en lang verhoor, respectievelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna verkort DVZ) en anderzijds door het feit dat hij door zijn epilepsieaanvallen aan geheugenverlies lijdt. Hij meent dat de hiaten in zijn verhaal telkens om details zouden gaan, zoals data en cijfers terwijl zijn relaas geloofwaardig en doorleefd zou zijn in grote lijnen en vol staan van emotie. Bijgevolg zouden alle voorwaarden van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet zijn vervuld.

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 4 en 27, b en c van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de schending van het redelijkheidsbeginsel (hierna verkort het procedure KB). Verzoeker verwijst naar de medische attesten die hij aan verweerder heeft voorgelegd evenals naar bijkomende attesten die hij bij het verzoekschrift heeft gevoegd waaruit zou blijken dat verschillende artsen hebben vastgesteld dat hij aan ernstige geheugenproblemen lijdt. Dit zou verzoeker verhinderen om alle feiten op accurate wijze weer te geven. Verzoeker meent tot slot dat verweerder alle belangen, inclusief zijn medische toestand, tegen elkaar moet afwegen en acht het bijzonder vreemd dat verweerder verwijst naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nu hij de medische situatie heeft vermeld om zijn geheugenverlies te verklaren, niet omdat hij omwille van die toestand niet zou kunnen terugkeren naar Somalië.

In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM en artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst erop dat zijn Somalische nationaliteit en afkomst uit Mogadishu op geen enkel moment in twijfel zijn getrokken en meent dat hij als inwoner van Mogadishu wel degelijk onder de definitie valt van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet omdat de Somalische regering niet in staat is om zijn burgers voldoende te beschermen tegen daden van vervolging door Al-Shabaab. Verweerder voegt dienaangaande een stuk toe aan het verzoekschrift en meent dat de informatie van verweerder verouderd is en geen gegevens zou bevatten wat betreft het aantal burgerslachtoffers. Bovendien zou er in 2015 juist een stijging te noteren zijn van het aantal gewelddadige confrontaties met Al-Shabaab.

Bij wijze van conclusie vraagt verzoeker hem in primaire orde de vluchtelingenstatus toe te kennen, in secundaire orde de subsidiaire beschermingsstatus en in tertiaire orde de beslissing te vernietigen.

2.2. Documenten

Verweerder heeft op grond van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota overgemaakt met de COI Focus Somalië: veiligheidssituatie in Mogadishu van 6 september 2016.

Bij zijn verzoekschrift heeft verzoeker de volgende nieuwe elementen gevoegd:

- attest van 3 november 2015 van dokter C. D(...)
- attest van 8 augustus 2016 van dokter F. M(...)
- informatie voor zorgverleners van de epilepsie liga aangaande het geheugen
- rapport van Human Rights Watch aangaande Somalië "events of 2015"
- veiligheidssituatie in Mogadishu, 25 april 2016 van het CGVS.

Het attest van 10 mei 2016 dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, lag reeds voor bij verweerder en wordt bijgevolg niet als een nieuw gegeven beschouwd maar zal in de beoordeling als een stuk van het administratief dossier worden behandeld.

2.3. Bevoegdheid

De Raad beschikt op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, personen die reeds in een ander unieland erkend zijn of de "technische" weigeringen die geen betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad kan de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleefte die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die

inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

2.4. Onderzoek van het verzoek in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet luidt in zijn eerste paragraaf als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Artikel 1 van het voormelde Vluchtelingenverdrag stelt dat een “vluchteling” de persoon is: *“Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan indien aan de voorwaarden van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet is voldaan. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid weliswaar niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze te toetsen en dit in het licht van de onderzoeks- en samenwerkingsplicht van de commissaris-generaal (HvJ 22 november 2012, MM v. Ireland, C-277/11, §§ 64-67). Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een erkenning of toekenning van een internationale beschermingsstatus kunnen rechtvaardigen.

Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301; RvS 18 april 1997, nr. 65.919).

Artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De asielzoeker dient alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet staft met stukken of bewijzen, wordt hij als geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven; b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de verklaringen niet aannemelijk heeft bevonden op grond van tegenstrijdigheden en ongeloofwaardige elementen. Volgens verweerder is bijgevolg duidelijk

niet aan de voorwaarden c en e voldaan die zijn vervat in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. De aanleiding voor verzoekers vlucht zou de dood van zijn vader geweest zijn, die als straatveger voor de overheid werkte en daarom zou vermoord geweest zijn in april 2015. Omdat verzoeker de gezichten van de daders zou gezien hebben, zou hij door Al-Shabaab bedreigd geweest zijn, via een dreigbrief en kort nadien gevlucht zijn. Zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier heeft verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna verkort de DVZ) verklaard dat zijn vader kort voor zijn vertrek in 2015 werd vermoord, terwijl hij bij verweerder deze moord herhaaldelijk in 2014 heeft geplaast. Ook al is in principe voorzichtigheid geboden wat betreft de vereiste van het kennen van data, en hecht de Raad geen belang aan de tegenstrijdigheid wat betreft een dinsdag dan wel een zondag in april, is *in casu* het jaar van de recente moord op diens vader wel een relevante bijzonderheid aangezien het de kern raakt van het vluchtrelaas en niet aannemelijk is dat verzoeker deze moord nu eens in 2014 dan weer in 2015 plaatst. Verzoeker verklaart immers in 2015 naar België gevlucht te zijn zeer kort na de moord op zijn vader. De moord betreft met andere woorden een zeer recent gegeven voor zijn vlucht, zodat in deze context kan verwacht worden dat verzoeker weet of die moord kort voor zijn vlucht dan wel een jaar eerder heeft plaats gevonden. Eveneens kan de Raad verweerder volgen waar hij valt over het feit dat verzoeker bij de DVZ sprak van zowel een dreigbrief op zijn deur als op school, terwijl hij bij verweerder tweemaal verklaart maar een enkele brief ontvangen te hebben. Dit betreft, zoals verzoeker het stelt, inderdaad maar “een aantal”, maar *in casu* kan dit geenszins als een detail beschouwd worden nu men redelijkerwijs kan verwachten van verzoeker dat hij weet of hij een dan wel twee dreigbrieven heeft ontvangen. Dit raakt opnieuw de kern van zijn relaas en de concrete aanleiding van zijn vlucht. Het feit dat het invullen van een beknopte vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken inderdaad geheel anders is dan een uitgebreid verhoor bij verweerder kan niet aangenomen worden als verklaring voor de voormelde tegenstrijdigheden. Tot slot kan de Raad zich eveneens vinden in het motief dat het vreemd is dat verzoekers vader omwille van zijn werk als straatveger werd vermoord door Al-Shabaab. Ook al kan aangenomen worden dat het werk als straatveger een overheidsfunctie is, dan nog kan dit werk niet op overtuigende wijze gelinkt worden aan de typische risicoprofielen die door Al-Shabaab worden gevisieerd volgens de info in het administratief dossier, zoals parlementsleden, regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers, overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten. Zelfs indien moet aangenomen worden dat Al-Shabaab zich zelfs zou richten tegen straatvegers, dan moet met verweerder worden vastgesteld dat het vreemd is dat zijn vader zijn job als kleermaker heeft ingeruild voor de job als straatveger, als die laatste job werkelijk zo risicovol zou zijn ook al verklaart verzoeker dat de job als straatveger financieel interessanter was dan die van kleermaker.

Waar verzoeker eveneens verwijst naar de epilepsie waaraan hij lijdt om de tegenstrijdigheden te verklaren, kan de Raad verzoeker niet volgen dat de door hem voorgelegde attesten duidelijk aangeven dat er sprake is van ernstige geheugenproblemen. De Raad kan verzoeker wel volgen waar hij erop wijst dat het feit dat zijn attest van 10 mei 2016 dateert en dus van vlak na zijn gehoor bij verweerder niet ter zake doet maar dit attest maakt enkel onder “lésions subjectives” melding van “trouble de la mémoire”. Er wordt op zeer summiere wijze dus gesteld dat er sprake is van een geheugenprobleem als subjectief letsel. Op geen enkele wijze wordt door de arts verduidelijkt waaruit dit geheugenprobleem bestaat, op welke momenten het zich voordoet of hoe ernstig het probleem is. De Raad kan uit dit attest geenszins afleiden in welke mate het geheugenprobleem, dat dan nog als een subjectief letsel wordt omschreven, een invloed kan hebben op het weergeven van een relaas. De overige attesten van artsen van 3 november 2015 en 8 augustus 2016, die verzoeker heeft gevoegd maken zelfs geen enkele melding van geheugenproblemen. Medische attesten die geen mogelijk verband tussen de medische problematiek en aangehaalde feiten weergeven ofwel zoals *in casu* op zeer summiere wijze zijn opgesteld of waarbij geenszins de ernst wordt verduidelijkt, zijn niet van die orde dat ze aanleiding kunnen geven tot het toekennen van het voordeel van de twijfel waarop verzoeker aanstuurt of tot een omkering van de bewijslast (EHRM (GK) 9 maart 2010, nr. 41827/07, R.C./Zweden, EHRM 18 april 2013, nr. 18372/10, M.O.M./Frankrijk, EHRM 10 oktober 2013, nr. 18913/11, K.K./Frankrijk, EHRM I. t Zweden 5 september 2013, nr. 61204/09).

Waar verzoeker nog info van de epilepsie liga voor zorgverleners heeft gevoegd, blijkt eveneens dat deze info enkel stelt dat mensen met epilepsie in het dagelijks leven “kunnen” problemen hebben met het geheugen en dat de medicatie meestal slechts een beperkte invloed heeft op het geheugen. Deze informatie is echter te algemeen om te volstaan als overtuigend stuk om aan te nemen dat de voormelde belangrijke tegenstrijdigheden in verzoekers relaas hierdoor kunnen verklaard worden.

Een schending van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet ligt niet voor. Evenmin kan worden aangenomen dat verweerder artikel 4 of artikel 27 van het procedure KB heeft geschonden nu hij in zijn motieven wel degelijk heeft rekening gehouden met het aangehaalde geheugenprobleem en het medisch attest als individuele en persoonlijke omstandigheid van verzoeker. De Raad acht geen gebrek aan een individueel, objectief en onpartijdig onderzoek aangetoond. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Verzoeker kan niet aannemelijk maken een gegronde vrees te hebben voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Onderzoek van het verzoek in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Nu verzoeker zijn relaas aangaande de individuele problemen en bedreigingen niet aannemelijk heeft kunnen maken, kan hij zich zodoende ook niet steunen op de elementen aan de basis van zijn persoonlijk relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het onderzoek naar de geweldssituatie in Mogadishu en de vraag of de loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico inhoudt voor het leven of de persoon van een burger, heeft verweerder zowel in de bestreden beslissing als in de aanvullende nota op geactualiseerde wijze uitgebreid gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat de veiligheidssituatie wel problematisch en ernstig is doch niet dermate dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te tonen dat verzoeker door zijn loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging voor zijn leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft daarbij in zijn COI Focus rekening gehouden met het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, de intensiteit van de incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van het geweld op het leven van de burgers en de mate waarin het geweld de burgers dwingt om hun land te verlaten, of hun regio van herkomst te verlaten. Samenvattend blijkt dat verweerder erkent dat de situatie volatiel blijft, maar heeft vastgesteld dat het geweld in Mogadishu enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen die in hoofdzaak gericht zijn tegen hotels en overheidsgebouwen of overheidsinstellingen en anderzijds de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of internationale instellingen. Verweerder acht het geweld bijgevolg niet langer dermate willekeurig dat het kan beschouwd worden als een situatie zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Met verwijzing naar de UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia van mei 2016, stelt verweerder terecht vast dat UNHCR niet adviseert om aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Waar verzoeker wijst op het feit dat de Al-Shabaab nog steeds regelmatig aanslagen pleegt op burgerdoelwitten blijkt uit de COI Focus van september 2016 dat de bronnen die zeggen dat Al-Shabaab thans meer burgers viseert, eigenlijk doelen op aanslagen gericht op hotels en restaurants, waarvan verweerder terecht stelt - met verwijzing naar een arrest van de Upper Tribunal van het

Verenigd Koninkrijk van 10 september 2014 - dat men redelijkerwijs van een gewone burger mag verwachten dat hij die zones en instellingen vermijdt die als doelwit door de islamitische beweging kunnen aangeduid worden. Human Rights Watch die in de COI Focus wordt aangehaald, spreekt ook over het viseren van burgers, maar preciseert daarbij dat het om journalisten, clanoudsten, geestelijken, parlementsleden en overheidsfunctionarissen gaat. Dit zijn groepen die specifiek worden gevisieerd door Al-Shabaab, maar verzoeker behoort niet tot die risicogroepen. Het document dat verzoeker heeft gevoegd van Human Rights Watch waarin wordt gefocust op de situatie in 2015 en waarin de organisatie stelt dat burgers en burgerlijke structuren worden gevisieerd, geeft ook als voorbeeld een aanslag op een populair hotel in Mogadishu of aanslagen in Mogadishu op de internationale troepenmacht AMISOM. Het document sluit aan bij de analyse van verweerder nu het ook spreekt over doelgericht doden door Al-Shabaab van diegenen die beschuldigd worden van spioneren, van burgers die blokkades afbraken of van leden van het UNICEF-personeel. In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, blijkt uit dit document niet dat Mogadishu in 2015 nog onder controle stond van Al-Shabaab ook al pleegt de groepering er nog aanslagen en is er nog sprake van gewelddadige confrontaties. Uit de informatie van verweerder die verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift, stuk 9, blijkt dat Al-Shabaab zijn controle over Mogadishu is verloren in augustus 2011 en uit de COI Focus van februari 2016 in het administratief dossier en de update van september 2016 zoals overgemaakt in de aanvullende nota, blijkt dat sedert mei 2012 Al-Shabaab zich volledig had teruggetrokken uit de hoofdstad.

Verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat het voor de beoordeling van het gewapend conflict in het kader van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet essentieel is om het effect van dit conflict op de burgers en het aantal burgerslachtoffers te onderzoeken. Verweerder heeft dit ook gedaan. Op gedetailleerde wijze wordt zowel in de COI Focus van februari 2016 als in de update van september 2016 onder de titels "complexe aanslagen, doelgerichte moordaanslagen en andere gewelddadige incidenten" weergegeven welke incidenten zich hebben voorgedaan, hoeveel slachtoffers daarbij zijn gevallen waarbij eveneens de hoedanigheid van de slachtoffers wordt gepreciseerd.

Uit de voormelde UNHCR position paper van mei 2016, blijkt dat UNHCR vrijwillige terugkeer ondersteunt naar Somalië van naburige landen of landen uit de regio. Ook al stelt UNHCR dat het feit dat de organisatie vrijwillige terugkeer en re-integratie ondersteunt niet mag gezien worden als een beoordeling van UNHCR van de veiligheidssituatie voor individuen die een verzoek tot internationale bescherming hebben ingediend, toch meent de Raad dat bezwaarlijk kan aangenomen worden dat UNHCR actief zou meewerken aan vrijwillige terugkeer onder meer naar Mogadishu indien moet aangenomen worden dat in die stad de geweldsituatie dermate ernstig is dat de loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico inhoudt voor het leven in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad hecht hierbij ook belang aan het argument van verweerder, dat steun vindt in de COI Focus, dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs naar Mogadishu voor een financiële injectie heeft gezorgd met een heropleving van het economisch leven tot gevolg. Dit manifesteert zich niet alleen in een verhoging van werkgelegenheid en talrijke handelszaken, maar ook in de beschikbaarheid van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, huisvuilophaling, brandweer en elektriciteit.

De Raad concludeert dan ook dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat in zijn regio van herkomst een ernstige bedreiging voor zijn leven bestaat als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM weze opgemerkt dat dit artikel inhoudelijk minstens grotendeels overeenstemt met 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07 <http://curia.europa.eu>) en of verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging. Verzoeker geeft niet aan welke ruimere aspecten van artikel 3 van het EVRM in vergelijking met artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet (RvS 11 mei 2012, toelaatbaarheid, nr. 8472) of in vergelijking met artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag ten onrechte buiten beschouwing zijn gebleven. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

2.6. Verzoek tot vernietiging

Zoals *supra* reeds gesteld kan de Raad enkel tot een vernietiging overgaan hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing.

De Raad heeft echter geen substantiële onregelmatigheid vastgesteld en kan op basis van de elementen uit het administratief dossier komen tot de bevestiging van de bestreden beslissing. Bijgevolg is er geen reden voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES